

Да излезамъ с' аскеръ да съ біамъ,
 Му донесе млада Янкулица.
 И си явна своя бърза коня,
 И си влезе въ стреле отъ аскер-отъ,
 Опитвиль Янкула добаръ юнакъ:
 „Айви віе млади байрактари,
 Съ коя мисля дженікъ ке сторите!
 Аль барате Марка Кралевика,
 Аль барате Янкула юнака?“ —
 И му ведѣтъ млади байрактари:
 „Не барате Марка Кралевика
 Тук' бараме Янкула юнака.“ —
 „Ак' барате Янкула юнака,
 Ясъ ке найдамъ Янкула юнака,
 На две стѣрни да съ поредите.“
 С' измамѣе млади байрактари,
 На две стѣрни ми съ поредѣе,
 Съ подсмеваютъ Янкула добаръ юнакъ,
 И имъ велить „ай да съ обидамъ,
 Аль сумъ юнакъ за да ве прескочамъ.“
 И си дупна своя бърза коня,
 Си отвори сабя диленица,
 Си замавна на десна-та стѣрна,
 И посече млади байрактари;
 Бърза коня поврати на лево,
 Жива душа не ми оста'ило.
 И отиде Янкула во дворѣ,
 И си влезе въ шарена одаа,
 И ъж виде млада Янкулица,
 Къде плачить, къде сѣлди ронить;
 Сѣлди ронить по бѣли образи,
 Ръце кършитъ отъ бѣли скуте'и.
 Тог' ѣ велить Янко добаръ юнакъ:
 „А що плачишь млада Янкулице!
 Ак' не вѣрвишь слези ми во дворѣ,
 Да ми видишь моя бърза коня,
 Се во кърви коня попливана;
 Да ми видишь моя остра сабя,
 Веке сабя ми ѣ изабена.“
 Вчасотъ стана млада Янкулица